

приятелка, Сега твърде много се боѣх, да ли не щепѣ — мене луда — да оставишѣ!

Люба: Не — не — не щѣ! Сега те двойно повече обичамѣ, защото си била добра съ моята Златка. Ти ми помогнах, отново, да ѣх на мѣрѣх (*прѣгрѣща и дѣтѣ*). Ний отъ сега ще се обичаме и милваме и тритѣ — нали?

Добра и Златка: Отъ сърдце и душа?

Люба: А сега, хайде при майка ти, моя Златке!

(ЗАВЕСАТА ПАДА)

Воленѣ прѣводѣ отъ Харватски : *Д. Янковѣ.*

Вѣрния Лъвѣ.

Нѣкой си войникѣ билѣ на война въ далечната Африка. Единѣ денѣ той минавалѣ прѣзъ една гѣста гора. Изведнѣжъ се прѣдставио прѣзъ него страшно зрѣлище: Змията боа се увила около единѣ лъвѣ и го прѣдстѣгала, за да го удуши. Ужасна била борбата. На добрия войникѣ дожалнело за лѣва. Безѣ да мисли много войника си извадилѣ ножа изъ ножницата и се спустихлѣ на помощ. Завчасѣ той разрѣзалѣ змията на двѣ и освободилѣ лѣва. Лѣвѣтъ умилно загледалѣ избавителя си. Войника продължилѣ пакъ си, но признателния звѣрѣ трѣгналѣ подирѣ него като вѣрно куче. И денѣ и ноцѣ лѣвѣтъ слѣдилѣ войника. Дори и въ най страшнитѣ битки той стоялѣ до избавителя си и пазилѣ да му се не случи нѣщо лошо.

Когато войника потеглилѣ къмъ милото си отечество и доближилѣ да се качи въ ладията, лѣвѣтъ пакъ вървѣлѣ слѣдѣ него и понѣчилѣ и той да влѣзе въ ладията. Дигнало се шумѣ между момчетата. Никой не позволявалѣ да се качи и лѣвѣ при тѣхъ. Кой би смѣлѣ да пактува съ такъвѣ страшенѣ звѣрѣ! Ладията плувихла по морето, а лѣвѣтъ останалѣ на брѣга. Вѣрния звѣрѣ стоялѣ и умилно гледалѣ своя избавителѣ—спасителѣ, а изъ очитѣ му течѣли два реда сълзи. И гледалѣ, що да прави? Той още единѣжъ фърлилѣ погледѣ къмъ мила си господитѣ, като че некалѣ да му покаже своята дълбока признателностъ и слѣдѣ това се фърлилѣ въ морето за дано го достигне, ала тамъ и потъналѣ—бездната го погълхила . . .